

JENS STAUBRAND:

Et par ord om sangeren og komponisten Lykke-Peer.

*Stemmen ... der lå millioner
i en sådan strube.*

H.C. Andersens sjette og sidste roman *Lykke-Peer* udkom første gang den 11. november 1870. Den er delvis selvbiografisk, som senere Henrik Pontoppidans bog af samme navn (der udkom i årene 1898-1904, og har præstesønnen Per Sidenius som hovedperson) er det.

Det selvbiografiske træk i H.C. Andersens *Lykke-Peer* vil man let kunne erfare hvis man læser eller har læst en eller flere af hans selvbiografiske værker: *Levnedsbog* (hovedsagligt skrevet i 1832, udgivet i 1929), *Mit eget Eventyr uden Digtning* (1847) og *Mit Livs Eventyr* (1855).

I denne korte indledning om sangeren og komponisten Lykke-Peer, vil jeg imidlertid ikke inddrage biografisk stof fra H.C. Andersens liv og levned, men udelukkende forholde mig til Peer, som han er skildret i romanen.

Lykke-Peers livsforløb er kort fortalt følgende: Efter en socialt udfordret opvækst, tilsmiler lykken ham og han får en karriere som tekstforfatter, sanger og komponist. Han oplever

Henrik Pontoppidan

ikke den lykke at stifte familie, og han får kun et kort og ikke et langt lykkeligt liv.

Peer (der i romanen ikke har noget efternavn) blev født på kvisten i en etageejendom i en by. Faderen var pakhuskarl, men døde i krig, mens Peer var lille. Moderen arbejder

derefter som vaskekone. Peers farmoder flyttede ind på kvi-
sten og familien bestod nu af Peer, hans moder og farmoder.

Som barn drømte Peer om at blive urtekræmmerdreng (så han, som det står, kunne arbejde med 'svesker og pud-
dersukker'). Men da hans gudfader, der kørte skraldevogn,
vandt i et lotteri, fik købt pænt tøj og fik arbejde på teatret
som maskinkarl, blev Peer draget ind i teatrets verden, hvor
han for første gang fik set opera, skuespil og ballet.

Peer blev så fascineret af ballettens verden, at han drop-
pede tanken om en karriere som urtekræmmer, og søgte
i stedet ind ved teatret for at blive balletdanser. Han blev
optaget på balletskolen og fik blandt andet en rolle i bal-
letten *Vampyren*. Da den blev opført sker der imidlertid
det, at hans balletdragt revnede fra 'nakken og ned til hvor
benene sidder fast'. De andre balletdansere kaldte ham nu
for den 'den revnede vampyr' – og lo, og det følte Peer var
så ondskabsfuldt af dem, at han opgav at blive balletdanser.

Men teatret ville han – og han henvendte sig derfor til teatrets
kapelmester for at undersøge, om han havde stemme nok til at
blive operasanger. For at vise, hvad han stemmemæssigt for-
måede, sang Peer en sopranarie for kapelmesteren, nemlig den
sicilianske prinsesse Isabellas arie 'Robert, du som jeg elsker'
(*'Robert, toi que j'aime'*), fjerde akt, anden scene, fra den tyske
komponist Giacomo Meyerbeers (1791-1864) opera *Robert
af Normandiet*, (*Robert le Diable*, 1831); operaens hovedper-
son, Robert, der er søn af en (dødelig) kvinde og en djævel, er
forelsket i Isabella, som han – med magi – forsøger at forføre;
hun bliver bange og undskylder, men siger, at hun elsker ham.

Peer er i forpuberteten, da han – for kapelmesteren – syn-
ger Isabellas arie fra *Robert af Normandiet*. Og det er netop